

ČARODĚJKA AZLATÝ ELIXÍR

PETRA KUBAŠKOVÁ

ILUSTRACE: STRIGA

PETRA
KUBAŠKOVÁ

ILUSTRACE: STRIGA

ČARODĚJKA
A ZLATÝ ELIXÍR

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2021

Illustrations © Striga, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0048-3 (print)

ISBN 978-80-278-1122-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1123-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1124-3 (pdf)

*Věnováno mému tatínkovi, který umí hrát mariáš,
a mojí mamince, která mu na ten mariáš
umí střídat peníze.*

1. kapitola

Seděla jsem ve svém pokoji a dívala se na proužek oblohy nad střechami. Na město se už snesla tma, panovala hluboká noc. Krámky dole v ulici měly stažené rolety a v horní části domů se svítilo jen v některých oknech.

Hleděla jsem na Lunu a možná i ona shlížela na mě. Zvolna plula po obloze, do úplňku zbýval už jenom kousíček a já sledovala její tvář, půvabně posetou nepravidelnými krátery.

Před pár měsíci mě obdařila něčím neobvyklým, přidala do mé aury třetí barvu, a tak jsem se nyní kromě růžové a zelené mohla pyšnit i žlutou.

Zato aura mojí babičky, která si v Podsvětí odpykávala svůj nekonečný trest, zůstávala beznadějně černá, tedy až na malou, docela nenápadnou zelenou skvrnku, která se

objevila v den, kdy babička vyšla na moment na povrch, aby nám pomohla porazit vzpouru zákeřných kutnohorských čarodějnic a jejich vypečené kamarádky Matyldy Novoměstské.

Toho dne se vůbec udála spousta věcí. Tak třeba Medúza, domovní znamení z naší ulice, proměnila jednu usychající jablůňku ve Velké strahovské zahradě v kámen. Lidi a jejich novináři se toho samozřejmě hned chytli, označili ji za dar anonymního sochaře a připevnili na ni zlatou tabulku s černým nápisem „Kamenný strom, neznámý umělec“. Moje sestřenice Josefína k tomu vtipně poznamenala, že už jen čeká, kdy se k tomu záhadnému uměleckému dílu, vrstlému kamennými kořeny do země, skutečně někdo přihlásí a bude tvrdit, že jej slavně vytesal z kamene.

Teď jsem se dívala na měsíc a cítila jsem ve své auře tetelení. Moje čarodějnická moc za poslední dobu zesílila. Od své měsíční iniciace jsem si ještě víc uvědomovala, že jsem stvořením Luny. Ne že bych to do té doby nevěděla, ale teď mým tělem procházela zvláštní, šimravá energie, kdykoli jsem se soustředila na Lunu – jako by v mé krvi šeptal její hlas a její světlo mě hladilo po kůži.

Tímto se lišíme od lidí. Čarodějky se zkrátka rodí z moci měsíce, v čarodějnické rodině nikdy není táta, je tam vždy jenom máma a pak spousta tet. Proto žádná z čarodějek neuzavírá manželství. A tak nikdo nechápal, proč moje babička kvůli lásce k Josífkovi skončila v Podsvětí. A stejně tak žádná čarodějka – kromě mojí babičky – nechápe, co je mezi mnou a Teem.

Jak jsem tam tak seděla a zírala do tmy, rozháněné světlem pouličních luceren, uslyšela jsem nepravidelné chrčení a rachtání. „A jéje,“ řekla jsem potichu sama sobě.

Pak jsem se ohlédla za sebe, kde se na mojí posteli rozvalovala Falzeta, má vykutálená kočičí kamarádka. A vlastně občas i holka, to prý když jsem v nesnázích. Trochu však Falzetu podezírám, že si ty nesnáze občas vykládá po svém. Má na to možná nárok, není totiž jenom kočkodlak, ale taky pekelná kočka. Zkrátka – je to pěkné kočičí nadělení, které se rodí jednou za mnoho let.

„Falzi, slyšíš to?“ zeptala jsem se.

Černá domácí šelmička s narezlými pruhy v huňaté srsti však jenom malinko zacukala uchem, ale jinak mě dál ignorovala.

Otevřela jsem tedy okno a trochu se vyklonila do noci. Teď už se mi ulice nezdála tak dočista ztichlá, z nedalekých hospůdek, restaurací a výčepů se ještě ozývalo cinkání sklenek, tlumený hovor a smích, a kdesi na spodním konci Nerudovky se navzájem podpírali dva vrávorající muži, zakopávali jeden druhému o nohy a marně se snažili zdolat kopec.

Vyklonila jsem se ještě o kousek, abych dohlédla na fasádu domu o pár čísel dál, kde spalo zlaté kolo. A spalo pěkně nahlas. „Hej,“ špitla jsem. „Psst! Nechrápej! Zase se zapomínáš!“

Kulaté znamení na renesančním domě sebou trhlo a probralo se z hlubokého spánku. „Co? Už je ráno?“

„Kdepak. Ale zase chrčíš a rachtáš!“

„Ó, pardon,“ omlouvalo se kolo. „Budu se muset nechat namazat.“

„To bych prosila, dobrou noc!“ popřála jsem mu a zavřela okno. No jasně, lidi tohle neslyší. Budeme muset poprosit meluzíny, aby to kolo trochu promázly, jinak se za chvíli nevyspíme.

Jak jsem zavírala okenní kličku, meduňka v truhlíku na parapetu na mě zamávala lístečky a dva z nich mi upustila do dlaně, kterou jsem rychle nastavila. Tahle voňavá bylinka byla dárek od tety Reginy. Meduňka si asi myslela, že nemůžu spát, což byla možná trochu pravda, tak mi nabídla své lístečky, abych si z nich uvařila čaj pro lepší spaní. Jenže já potřebovala ještě chvíli přemýšlet. Nechtěla jsem však rostlince zkazit radost. Už jsem se otáčela ke dveřím, že půjdu do kuchyně uvařit vodu, když někdo zaklepal na dveře mého pokoje.

„Dále?“ řekla jsem.

„Můžu?“ Ve dveřích se objevila moje sestřenice Josefína. Dlouhé zrzavé vlasy měla rozčuchané, zelené oči rozešpalé a v ruce držela nějaký zmuchlaný bílý hadr.

Pozvala jsem ji dál.

„No tak si představ, mě ti přepadla taková múza.“ Sedla si vedle Falzety na postel a kočka okázale ignorovala i ji. Josefína si položila ten podivný bílý hadr do klína a spustila: „Nedá mi to spát. Chystá se taková výstava, víš? Bude se jmenovat ‚Praha mytická‘! No a mladí umělci, takže i já,“ ukázala na sebe prstem s dlouhým nehtem nalakovaným načerveno, „si losovali motivy.“

„Motivy čeho?“ zeptala jsem se.

„Přece obrazů, čeho jinýho. Je to soutěžní výstava, chápeš? No a já si vylosovala alchymistu. A chtěla bych...“, zamračila se a podívala se k oknu. „Šmankote, co to tady tak děsně hrká?“

Vzdychla jsem si. „Kolo. Prostě zlatý kolo. Už zase chrápe.“

Obrátila oči v sloup. „Ještě že bydlíme v suterénu. Jak v tomhle můžeš spát? Musíš říct meluzínám, ať s ním něco udělají.“

„Buď si jistá, hned jak sem vlítne Melu, zaúkoluju ji. No ale teď pokračuj, co ta tvoje výstava.“

„Jo, jasně,“ hodila hlavou a v očích jí opět zazářilo to nadšené světlo, které má vždycky, když dostane nějaký kreativní nápad. „Chtěla bych to udělat, víš... jiný, děsně... živelný, pojmout to trochu...“ Rozhazovala rukama a mhouřila oči. „Vlastně počkej. Něco jsem přinesla.“ A roztáhla ten divný bílý hadr, takže se ukázalo, že je to jakási příšerná staromódní třepotavá košile. Úplná módní katastrofa.

„Kdes tohle vyhrabala?“

Fína, pohlcena uměleckým nadšením, vytřeštila oči. „Vymámila jsem to z Celestýny. Tuhle noční košili nosila zamlada.“

„Takže za Rakouska-Uherska.“

Sestřenka horlivě pokývala hlavou. „Přesně!“

Zatvářila jsem se nechápavě. „No dobře, ale já pořád nerozumím tomu, jak souvisí Celestýnina noční košile s tvým obrazem alchymisty?“

Fína si odkašlala a odložila bílý hadr na moji postel. „Gininko...“ Prosebně sepnula ruce.

Začínala jsem něco tušit. „Tak počkat.“

„Ginuško, drahoušku, moje sestřeničko nejmilejší.“

„Cejtím ve vzduchu něco zlýho,“ poznamenala jsem.

„Ale vůbec ne! Bude to naprosto báječný. Že to pro mě uděláš, řekni.“

Zajela jsem očima k té nemožné věci na mé posteli. Vzhledem k tomu, jak dobře svou sestřenku znám, mi začínalo svítat. „No... když to nebude v plenéru...“ Moje bohémská čarodějnická sestřenka totiž děsně ráda maluje v plenéru, neboli venku, pokud možno v přírodě, kde jsou její smysly jitrěny bzúčením čmeláků, zlatavým sluncem, ševelicím větrem, štěbetáním ptáků, zurčením vody – zkrátka všemi těmi dojmy a prožitky.

Josefína by vám o tom básnila celé hodiny, že by jí i Karel Hynek Mácha záviděl, ale já už to znala, a tak si přede mnou jenom klekla na koberec. „Gino, já tě prosím.“

„Takže to bude v plenéru! Chápu správně, že po mně chceš, abych já byla ten alchymista. Jinými slovy: já se navlíknu do tohohle potrhlýho obstarožního mundúru, budu ti stát modelem, ty budeš u stojanu mávat štětcem a kolem nás budou chodit lidi a královsky se bavit.“

„Tak se chytíš za amulet!“

Na tohle jí neskočím, většinou mě totiž při podobných akcích nutí zaujmout nějakou pózu, jež mi absolutně zneumožňuje chytit se za amulet zavěšený na krku a tím se pro lidi zneviditelnit.

Zakroutila jsem trucovitě hlavou a navíc jsem založila ruce na prsou. V řeči těla to prý znamená zarputilost, odmítnutí a neústupnost.

Fína to evidentně pochopila, protože ihned změnila strategii. Bleskurychle vstala a přiskočila k mému toaletnímu stolku. „Hele, něco ti ukážu. Půjčím si tvou číši, jo?“ A vzala z toalety můj pohár na vodu. Jenom jsem otráveně sykla.

Sestřenka si nastavila číši do úrovně očí, asi tak dvacet centimetrů daleko, a soustředěně na ni zamžourala. Kolem mojí tmavé kovové číše se trochu zavlnil vzduch, jako když uniká pára nad hrncem, a sestřenka spokojeně kývla. „Jo, to půjde. Teď sleduj.“ Natáhla ruku s číší trochu dál a zhluboka se nadechla. „*Alchymiae... Scientiae... Significantum.*“

Trhla jsem hlavou. „Co to děláš? Není to nebezpečný?“

Fína jenom zvedla druhou ruku, aby mě umlčela, a zavřela oči. Chvíli tam tak stála a zhluboka dýchala, pak otevřela oči a číši otočila na mě.

Nejdřív jsem neviděla nic, ale když jsem se pořádně soustředila, na poháru se mi objevovaly zakroucené značky a po chvíli zase mizely, jako by je někdo zesiloval a zase ztlumoval vypínačem. Snažila jsem se v těch symbolech něco vidět, ale první připomínal písmeno U se spirálkami na koncích, druhý vypadal jako kovový stromeček, co má místo větví drátky, jaké prodává Celestýna dole v krámku, a třetí, no... třetí se tvářil buď jako slunce s tečkou uprostřed, nebo jako mořská hvězdice s tenkými zkroucenými chapadly.

„Co je to za znaky?“ zeptala jsem se.

Fína natočila pohár tak, aby na znaky zase viděla. „Ještě to nemám úplně vychytaný, ale jsou to alchymistické symboly pro rtuť, stříbro a zlato. Tohle není jediný způsob, jak ty tři látky vyznačit, ale ber to jako základní stavební kameny alchymie.“

Sedla jsem si na postel a vzala tu starou Celestýninu noční košili do ruky. „A co si vylosovali ostatní?“

„Různě,“ odpověděla mi a s číší v ruce se posadila vedle mě. „Kněžnu Libuši, jak věští, Blanický rytíře, mistra Hanuše, jak zastavuje orloj, kouzelníka Žita, Faustův dům, astrologickou dílnu, golema...“

„Aha!“ nadskočila jsem. „Takže si vlastně ještě můžu gratulovat! Vždyť já jsem ti klidně mohla dělat třeba golema!“

Josefína mávla rukou. „Hele, co si tě má najít, to si tě prostě najde. Vylosovala jsem si alchymistu – a tak to má bejt. Tak co, zkusíš si tu košili?“

Neochotně jsem ten noční hábit roztáhla do šířky. Tohle zvládnou i přes pyžamo. Vstala jsem a přetáhla jsem tu parádu přes hlavu. Fína se hned začala rozplývat, jak je to přesně ono, že budu dokonalý alchymista, a taky mi okamžitě vrazila do ruky tu číši a hnala mě před zrcadlo.

Se svými vlnitými, a teď v noci i dosti neupravenými černými vlasy jsem připomínala staromódní divoženku, klekánici, případně postavu z japonského hororu. A s kovovou číší posetou alchymistickými značkami v ruce k tomu.

Pohlédla jsem na sestřenici, která se tvářila hloubavě, ale spokojeně.

Naposledy jsem se ji pokusila zviklat. „A neměl by bejt alchymista spíš ve svý tajný laboratoři? Míchat sloučeniny v nějakých baňkách a křivulích?“

Fína zarputile zavrtěla hlavou. „Právě že ne. Jde o uměleckej projev. Alchymistu v laboratoři čeká každej. Vidíš sama, co tě první napadne? Baňky a křivule. Já ale nechci dát lidem to, co čekají, víš? Chci zbořit konvence. Trochu šokovat, nechat promluvit živly. Alchymistu na břehu řeky nečeká nikdo.“

A pak mi začala vysvětlovat, že nejlepší to bude na Střeleckém ostrově brzy ráno, v paprscích vycházejícího slunce, až v jednu chvíli něco tichounce zašustilo na okenním parapetu.

Meduňka. Zavrtěla se a upustila další dva lístky, nepochybně pro Josefínu, aby jí naznačila, že si má taky udělat čaj a jít už spát.

„Ty jsi ale hodná kytička,“ pochválila ji Fína, když jsem sebrala dva nové lístky a přidala je do dlaně k těm, které byly určené pro mě.

Když jsme si v kuchyni uvařily čaj, uvelebily jsme se s Josefínou každá se svým hrnkem u mě na posteli a přikryly si záda peřinou. Falzeta jen uraženě prskla a kočičími dvířky se vypařila někam do jiné části domu.

„Stejně si někdy říkám,“ zamýšlela se Fína, když si usrkla horkého čaje, „co se asi všechno stalo s Matyldou a těmi Kutnohorskými, se kterými se spřáhla.“

„Kdo ví,“ řekla jsem. „Trest je neminul, sylfy jsou prý nelítostné.“ Co přesně se dělo poté, co se Matylda Novoměstská a její kutnohorské spiklenkyně pokusily svrhnout Valpurgu, to jsme se nedověděly. Odesly je na severní pól? Sylfy mohou koneckonců cestovat volně a svobodně po celé zeměkouli. Nebo je roztrhaly na kusy a rozfoukaly? To byla příšerná představa a možná by to byl i příliš krutý trest. Něco mi našeptávalo, že máma a tety to přinejmenším tuší, ale nehodlaly se s námi o to podělit. Asi bylo opravdu lepší to nevědět.

„A o co vlastně šlo těm alchymistům? Nedělali kouzla jako my, ne?“ zeptala jsem se.

Byli to koneckonců lidé.

Fína zakroutila hlavou. „To určitě ne. Půlka z nich by se, řekněme, dala označit za starodávný chemiky, no a zbytek byli šarlatáni. Chtěli vyrobit zlato, nebo se tak aspoň tvářili. A taky zázračnej elixír. Všelék. Nápoj nesmrtelnosti. Kámen mudrců. Jedno z toho, anebo možná ještě něco jinýho, každopádně ale chtěli najít substancí, která by jim zajistila věčný život.“

Zatajila jsem dech. „A povedlo se jim to?“

„Podle všeho ne,“ pokrčila rameny Fína. „Ale kdo by tady chtěl strašit věčně?“

Chvilí jsem přemýšlela. Vzpomněla jsem si na babičku a na to, jak svému milovanému Josífkovi prodlužovala život zakázanými kouzly. „Napadlo mě... Kdyby babička tehdy měla takovej nápoj nesmrtelnosti... Víš, pro Josífka. Co by se asi stalo? Počítalo by se to taky jako čarodějnickej

hřích? Zázračnej alchymistickej lektvar by přece nebyl klasický čarodějnický kouzlo.“

Fína zakabonila čelo. „Na to radši nemysli. Co dělala ba-bička, bylo špatný. Ale jestli by se to počítalo jako kouzlo, na to by ti nejlíp odpověděla Valpurga. Nebo sylfa. Ale bejt tebou, tak bych se neptala. To nedávný drama mi na dlou-ho stačilo. Buď ráda, že pražský čarodějnice přestaly prudit kvůli tomu, že chodíš s Teem.“ Zamíchala si čaj, napila se a pak otočila hlavu ke mně a pátravě se mi zadívala do očí. „Poslyš, a co ty? Kdyby ti někdo řekl, že bys mohla být s Teem věčně? Jestli se nestihnete rozejít, bude taky časem stárnout mnohem rychlejc než ty. Napadlo tě to?“

Zamyslela jsem se. „Být s Teem věčně? No... věčnost, to je pro mě něco nepředstavitelnýho. Že by byli všichni a všechny, co jsem znala, pryč, zatímco já...“

Fína se zatvářila dotčeně. „Počkej, všechny a všichni?“ Přimhouřila na mě jedno oko. „Ty bys nám toho elixíru nedala cucnout? Jen si to představ. Celý lidstvo by už dávno vyhynulo, zadušeno atmosférou plnou jedovatých vý-fukových plynů a zavaleno odpadky. A v tý totální pustině by pořád stál ten náš barák, celá Nerudovka by už dávno byla v tahu, a my bysme se tu sveřepě držely jak absolutně nezničitelný, starý šeredný čarodějnice.“

Mrkla jsem na ni: „Šerednější než...“

Fína si přikryla rukou pusou, aby nebylo vidět, že se směje. Mlčky ukázala prstem někam ven z okna, směrem k Malostranské mostecké věži, z níž se tyčí kamenný chr-líč naší nejvyšší čarodějnice, a naznačila ústy: *Valpurga?*

U téhle staré prohnané babky bylo vždycky lepší dávat si pozor na ústa. Slyší totiž za devět rohů.

Horlivě jsem kývala hlavou. „Jo, přesně ta.“

A pak jsme obě vyprskly smíchy.

Josefína ale najednou zvážněla. „Víš, jak tu tak sedíme, dochází mi, že stačilo málo, a už jsme tu teď neseděly. Vyhna-ly by nás z Prahy jak prašivý psy. A stejně si poslední dobou často říkám, jaký by to bylo, kdyby tady naše babička bydle-la s náma. Já ji vlastně o té úplňkové noci viděla po hrozně dlouhý době a jenom na chvílku, než zase zmizela s Loren-zem do Podsvětí. Často si říkám, jak by se změnilo naše svát-ky a narozky a jaký fluidum by asi vnesla do naší rodiny...“

Začínala mi těžknout víčka. „Hele, ty fluidum, na mě už začíná vážně působit ten meduňkovej čaj, takže případ-ný debaty o babičce a o tom, jak by nám tady pěkně osla-dila i osolila a okořenila život, asi nechám na zítra.“

Fína shodila z ramen peřinu, vzala mi z ruky můj hr-nek a řekla: „Uklidím to do kuchyně, ty Růženko. Koukej spát. Zejtra brzo vstáváme. V půl sedmý, jasný? Vyzvednu si tě.“ Najednou se zakřenila. „Hele... víš vůbec, že máš pořád na sobě ten bílej hopsafrak?“

Podívala jsem se na sebe. Vážně. Celestýninu staříčkou noční košili jsem stále měla oblečenou přes pyžamo.

Fína natáhla ruku a významně zamrskala obočím. „No tak, nebuď smutná, vidím, jak ti ten hadr svědčí. Ale teď se s ním můžeš v klidu rozloučit, zítra na Střeleckým ostrově ho budeš mít na sobě opravdu dlouho. Tak zítra v půl sed-mý. Naříd si budíka!“ zašvitořila Fína a vypařila se.

Vzdychla jsem si a práskla jsem sebou na polštář. Proč zrovna moje sestřenice musí být potrhlá malířka.

Ale stejně bych ji nevyměnila za žádnou jinou na světě.

2. kapitola

tála jsem na břehu Střeleckého ostrova, zleva mou tvář půvabně zalévalo světlo ranního slunce a zprava na mě dorážel říční hlodavec.

Když mě toho dne ráno Josefína vítala na chodbě našeho domu a v ruce držela pytlík s mrkví nakrájenou na kolečka, myslela jsem nejdřív, že jí jde o mé zdraví. Jenže vzhledem k tomu, kam jsme měly namířeno, mi docela rychle došlo, že ta mrkev nebude pro mě.

Teď jsem jednou nohou balancovala na břehu a druhou jsem si nechala až po kotník omývat mělkou říční vodou, navlečena do bílého starožitného třepotavého hábitu s trochu zažloutlými krajkami a výšivkami, v jedné ruce jsem držela číši a ve druhé zatím nic – tedy do chvíle, než mi tam Josefína přičaruje studený oheň, abych byla ten pravý alchymista, který dokáže sloučit oheň a vodu.